

Aceasta este cartea lui

.....

.....

Redactor: Iustina Croitoru
Corector: Alina Dincă
Tehnoredactare: Andreea Dobreci
DTP: Dan Dulgheru

Lucrare executată la Livco Design

© HUMANITAS, 2020, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Mecklenfeld, K.J.
Cartea Miracolelor / K.J. Mecklenfeld; il. de Joanna Bucur. –
București: Humanitas, 2020
ISBN 978-973-50-6870-7
I. Bucur, Joanna (il.)
821.112.5

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

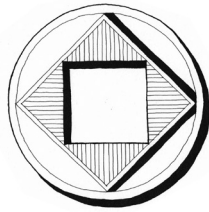
K.J. Mecklenfeld

CARTEA MIRACOLELOR

Ilustrații de Joanna Bucur

1

Ultima oră de magie

— Finn, e rândul tău, îi spuse magicianul încrucișându-și brațele.

Bufnița uriașă își luă greoi zborul de pe stativul pe care așteptase răbdătoare până atunci și i se așeză bătrânului pe umăr.

Finn nu putu să nu remarce – din nou! – cât de mult semănau magistrul și animagul lui: aveau amândoi aceiași ochi galbeni cu privire sfredelitoare, același nas coroiat și aceleași sprâncene stufoase. Până și mantia magicianului era de aceeași culoare cu penele bufniței.

Finn aruncă o privire temătoare spre cei doi colegi din banca din spate. Rânjeau. Abia așteptau să-l vadă cum se face iarăși de râs. Se uită apoi cu tristețe la lumânarea de pe masă. Tot ce avea de făcut era să ridice bagheta și să spună două cuvinte ca să stingă flacăra.

Numai că știa de pe acum că n-o să fie în stare. Nici cel mai mic descântec nu-i mai reușise de anul trecut, de când îl lovise fulgerul. După acea întâmplare rămăsese cu părul albastru și își pierduse puterile magice. Și tot de atunci, animagul lui, Orlando, se prefăcuse dintr-o pasăre, așa cum aveau toți magicienii din ținut, într-un pui de dragon jucăuș și mâncăcios, de culoare azurie.

Finn se ridică în picioare, încheindu-și ultimul nasture al tunicii de culoarea cerului de furtună, scoase de la centură bagheta magică, un fulger din cuarț albastru de care era foarte mândru, o îndreptă spre luminare și rosti fără convingere cele două cuvinte ale descântecului. Orlando, care până atunci se jucase cu ciucurii roșii de la șosetele lui trei sferturi, scoase un mic scheunat de sub bancă.

Băiatul se uită la vârful baghetei și speră din tot sufletul c-o să sclipească. Nimic. Nici o scânteiuță. Nu reuși să stârneasă nici măcar o adiere de vânt. Lumânarea continuă să ardă, parcă în ciuda lui, cu o flacără veselă. Puiul de dragon se făcu nevăzut sub pupitru.

„Până și el știe că nu mai am pic de magie în mine“, își spuse Finn cu un oftat. „Puteai măcar să

încerci să mă ajuți!“, îi transmise el în gând lui Orlando.

„Am încercat, zău, dar lumânarea e prea departe“, auzi în minte răspunsul sfios al animagului.

— Mda! pufni magistrul exasperat. Văd că nu mi-au mai rămas decât doi ucenici pe care să-i învăț magia vântului.

Ucenicii cu pricina, un lungan pistruiat și un bondoc cu părul roșu, trecuseră de la rânjete răutăcioase la hohote batjocoritoare, dar amuțiră de îndată ce magicianul îi privi încruntat pe sub sprâncene.

— N-aveți de ce să râdeți, le spuse el aspru. I se poate întâmpla oricăruia dintre voi. Apoi, se întoarse către Finn și continuă: Îmi pare sincer rău, aveai talent. Cred că ar trebui să-ți găsești o nouă meserie.

— Dar... începu Finn cu voce moale, privind-și pantofii negri cu bot pătrat și cataramă de metal.

— Nu-s decât patru arhimagicieni pe toată Terria și nepotul unuia dintre ei a trebuit să se nimerească tocmai în clasa mea! bombăni magicianul, ridicând brațele în sus a disperare. Sunt sigur că bunicul tău, bătrânul Stormwind, e foarte supărat din pricina ta. Și eu m-aș necăji să aflu că urmașul meu nu mai poate să facă nicio vrajă, continuă el, nebăgând de seamă supărarea lui Finn.

— Nu-i pasă, oricum nu ține legătura cu noi, mor-măi Finn fără să mai țină cont că se află într-o sală de clasă. Mama spune că e mult prea ocupat să fie arhimagicianul ținutului. Până și bunica l-a părăsit. Cine știe dacă mai trăiește...

— Cine? Bătrânul Stormwind? tresări magistrul surprins.

— Nu, bunica, răspuse băiatul. Mă gândeam că...

— Ăă... să lăsăm asta, puse punct magistrul acestei discuții care devenise prea personală. Finn, am tot sperat că ceea ce ți s-a întâmplat e doar o fază trecătoare. Acum însă am convingerea că puterile te-au părăsit pentru totdeauna. Eu pot să te învăț descântece, dar mi-e teamă că nu pot să-ți redau magia. Spune-le părinților tăi că voi veni mai târziu să vorbesc cu ei. Lecția de azi a fost ultima pentru tine. Cât despre voi doi, se întoarse el către ucenicii rămași, ne vedem mâine. Recitiți ce-am învățat astăzi și luați la studiat capitolul al doilea din...

Magistrul făcu o pauză și se duse cu pași mari la biblioteca din fundul încăperii, de unde se întoarse cu o carte groasă.

— ...capitolul al doilea din lucrarea *Cum să stăpânești la perfecție mersul pe vânt*, de Adelwardus Barnabas! tună el.

— Da' mâine-i sâmbătă, scânci bondocul. Și nici n-avem cartea asta acasă, continuă el cerând din priviri sprijinul colegului lui.

Lunganul îl aprobă scuturând din cap cu putere.

— Și ce dacă-i sâmbătă? le-o întoarse magicianul sever. La cât mai aveți voi de învățat până să ajungeți magicieni în toată regula, ar trebui să studiați și duminica, nu numai sâmbăta! Luați cartea asta și duceți-vă să citiți! Și când plecați să nu vă uitați păsările, ca săp-tămâna trecută. Un magician serios nu-și lasă animalul pe unde apucă. Dacă mă uit la voi doi, am mari îndoieli cu privire la viitorul magiei vântului.

— Eu am studiat de unul singur... încercă Finn să-și îmbuneze profesorul, dar magicianul îl întrerupse.

— Nu, băiete, e păcat să-ți mai pierzi vremea. Cariera ta de magician s-a terminat înainte să înceapă. Ne vedem mai târziu la voi acasă. La revedere!

Magistrul pocni din degete și acoperișul clasei începu să se retragă. Încăperea se lumineă treptat, pe măsură ce albastrul cerului se ivea deasupra lor.

Cei doi ucenici îl salutară și, însoțit fiecare de animagul lui, un corb și o coțofană, apoi pășiră pe câte o pală de vânt și se ridicară către cer. De cum ieșiră, acoperișul se închise la loc.

Magistrul deschise cu un mic gest ușa de la intrare și îi spuse lui Finn:

— Din păcate, tu va trebui să ieși ca oamenii obișnuiți, pe ușă. Apoi se uită la Orlando și continuă gânditor: Doar un magician foarte puternic poate avea drept animag un dragon. M-am gândit că dacă dragonul nu te-a părăsit, mai e o speranță. Dar probabil că-și va căuta pe altcineva în curând, spuse el uitându-se la bietul animag care își urma stăpânul cu coada între picioare. Pe cineva capabil de magie, mai adăugă el.

Finn ieși îngândurat din clasă.

„Noroc că n-am coadă, altfel aș fi ieșit și eu cu ea între picioare“, își spuse el.

Caprins

1. Ultima oră de magie	5
2. Un pitic în bătaia vântului	17
3. Kranz	28
4. Scrisoare de la bunicul	37
5. Un dar amăgitor	46
6. Umbra dușmanului.	59
7. O alegere dificilă	68
8. Ca prin urechile acului	76
9. Bătrânul Stormwind	83
10. Ucenicii magicieni.	97
11. Arhimagicianul Ținutului de la Răsărit	104
12. Turnul Vânturilor	110
13. O problemă arzătoare	119
14. Singur în noapte	126

15. Un aliat neașteptat	135
16. Când luna vorbește	140
17. O idee minunată	148
18. Magia Apei	156
19. Pantofi albaștri.	166
20. Clepsidra de Cleștar	176
21. Pasărea de foc	183
22. Aritmetică ciudată.	198
23. În zbor	207
24. Tunelul secret	214
25. Un pas înainte	226
26. Cea mai mare dorință	232
27. Poveste de seară.	240
28. Un miracol.	249

